

Laulua likeltä

Lehdestä sattui silmiin onnistunut valokuva kahdesta hurmaavasta tummiin pukeutuneesta naisesta taustanaan suurehko ryjy. Tekstistä ilmeni, että olisi tarjolla elävää musiikkia likeltä.

Perniössä toimi aikoinaan pirteä musiikkikilta, joka järjesti pienimuotoisia kartanokonsertteja. Niitä taisi tulla peräjälkeen kymmenkunta. Kuulijoita kulloiseenkin saliin mahtui yleensä vain parisenkymmentä. Esiintyjät taisivat tulla kahvipalkalla. Kuultiin monenlaista musiikkia, yleensä tasokasta. Sitten konsertit hiipuivat. Kierrettiin kai kaikki kartanot.

Perniönseudun Musiikkikillan junailemat konsertit poikkesivat nykymentä. Kuulijat saivat istua lähellä esiintyjä. Näki ja koki. Jos vielä sattui oikein hyvä säkä, saattoi nähdä nuotitkin lukuetaisytydeltä. Pienten puurakenteisten salien akustiikka välitti ihanteellisesti musiikin vivahteet. Siinä jäähallikonsertit kalpenevat.

Puffin mukaan tämä konsertti pidettäisiin Särkisalon pappilassa, jota myös kulttuuripappilaksi kutsutaan. Siellä on varmaan myös pienehkö sali, jolloin musiikista kuin musiikista saisi paljon irti. Siispä allakkaan.

Selvisi, että kaksi kanttoria oli päättänyt antaa ensikonserttinsa. Kanttorithan ovat monitaitoisia muusikoita ja hyviä laulajia. Heidän normaalisti esittämän paatoksellinen työmusiikki ei vaan aina oikein vedä.

Mutta oikea laulukonsertti, se voisi olla jotain. Esiintyjät olivat Kiskon suunnalta tuleva Hanna-Leena Keinänen ja Perniön Maria Rainio-Alaranta. Toinen säästäisi toista, vuoronperään.

Ensin Hanna-Leena Keinänen lauloi syvällä ja matalahkolla äänellä tuttuja Maasalon, Hannikaisen ja Klemetin hengellisiä lauluja. Sitten oma kanttorimme, sopraano Maria Rainio-Alaranta esitti Schubertin, Brahmsin ja Straussin liedejä. Tuttu Brahmsin tuutulaulu upposi ja aiheutti väliaploditkin.

Lied-tyyppiset laulut ovat vaikeita. Rimaa nostaa vielä se, että tähänkin konserttiin valitut saksankieliset kappaleet kuuluvat maailmantähtien ohjelmistoihin. Musiikkia harrastavan mielen syvänteihin on tallentunut hämärästi jokin esimerkki virheettömästä huipputulkinnaasta. No, on tietysti epäreilua verrata ammattilaisiin

Liedit ovat siis aika hankalia, mutta niistä selvittiin. Monet kappaleet ovat jollaisenaankin, siis ilman laulua melkoisia pianoteoksia. Tässä konsertissa Straussin tuutulaulu oli sellainen. Lopuksi kuultiin vielä Keinäsen esittämänä pari vieraampaa laulua.

Särkisalon pappilassa on vanha jyrävä pystypiano. Se on selvästi korkeampi kuin nykyiset kotipianot. Klaveeri soi hiljaisen pehmeästi. Lähelle pianon kulmia on laitettu kynttilätelineet. Kynttilöitä ei voine kuitenkaan sytyttää, koska talia tippuisi väistämättä hienoille norsunluisille koskettimille.

Ylimääräisenä kanttorit esittivät yhdessä upean dueton. Tämä osittain stemmassa menevä laulu oli konsertin paras esitys. Toivottavasti kanttorit jatkavat esityksiään ja ottavat ohjelmistoonsa lisää duettoja.

Lopuksi voisi kai vetää yhteen, että pienen syrjäkylän pienessä pappilassa esitettiin pienelle porukalle kaikkea muuta kuin pienimuotoista musiikkia. Jäi oikein mukava mieli.

pajen